

Uzasadnienie

Pismem z dnia 24 sierpnia 2023 r. adwokat A. B. wniósł do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. zawiadomienie o naruszeniu zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przez radcę prawnego M. S.. W ocenie Zawiadamiającego radca prawny M. S., występując w charakterze pełnomocnika powódki w postępowaniu przed Sądem Rejonowym (...) (...) Wrocławiu prowadzonym pod sygnaturą (...), popełniła przewinienie dyscyplinarne polegające na tym, że w piśmie procesowym z dnia 2 sierpnia 2023 r. zawierającym zarzuty do opinii biegłego zarzuciła, że opinia „została sporządzona w ścisłej współpracy ze stroną pozwaną” oraz „pod dyktando strony pozwanej”, czym naruszyła przepisy art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 1 i 7 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2023 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny A. W. odmówiła wszczęcia dochodzenia wskazując, że zachowanie radcy prawnego M. S. nie nosiło znamion czynów sprzecznych z prawem lub zasadami etyki obowiązującymi radców prawnych. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego zadaniem radcy prawnego jest świadczenie pomocy prawnej, która ma na celu ochronę prawną interesów podmiotu, na rzecz którego jest prowadzona, a działania podejmowane przez radcę prawnego M. S. były podejmowane w interesie jej klienta i nie wykraczały poza zasady regulujące wolność słowa i pisma radcy prawnego.

Od postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia Zawiadamiający złożył odwołanie, wskazując, że obrona interesu klienta nie może być wykorzystywana jako usprawiedliwienie wszelkich działań, w tym oskarżenia innych stron postępowania w obraźliwy sposób o pozaprawne wpływanie na przebieg postępowania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Stosownie do art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą

starannością uwzględniając profesjonalny charakter działania, a zgodnie z art. 12 ust. 3 Kodeksu, świadczyć pomoc prawną radca prawny zobowiązany jest z szacunkiem traktować wszystkich klientów, zachować umiar i takt w swoich wypowiedziach oraz powściągliwość w okazywaniu osobistego stosunku do stron i uczestników postępowania, sądu organu przed którym występuje.

Jak stanowi art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny korzystając przy wykonywaniu zawodu z ustawowej wolności słowa i pisma obowiązany jest w swych wystąpieniach zachować umiar i takt, a stosownie do art. 38 ust. 7 Kodeksu, negatywne nastawienie klienta do strony przeciwnej nie powinno mieć wpływu na postawę radcy prawnego, który powinien działać taktownie i bez uprzedzeń do strony przeciwnej, nie podejmując działań zmierzających do zaostrzenia konfliktu.

Zgodnie z art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny powinien dbać o to, aby jego zachowanie nie naruszyło powagi sądu, urzędu lub innych instytucji, przed którymi występuje, a także

by jego wystąpienia nie naruszały godności osób uczestniczących w postępowaniu.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego stanowisko procesowe radcy prawnego M. S. w piśmie z dnia 2 sierpnia 2023 r. istotnie zostało wyrażone w sposób stanowczy, jednak nie przekroczyło granic określonych rzeczową potrzebą w rozumieniu art. 11 ustawy o radcach prawnych ani zasad przewidzianych w art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Pismo procesowe zostało sporządzone z należytą

ytarostarannosciauwzględniajacaprofesjonalny charakter działania, przedstawia obszerną i rzeczową argumentację, wskazuje na rozbieżności pomiędzy przedmiotem opinii biegłego a tezą dowodową oraz zawiera stosowne wnioski dowodowe na poparcie zarzutów. Analiza spornych fragmentów pisma wskazuje, że zarzut „sporządzenia opinii w ścisłej współpracy z pozwaną” (str. 2 pisma) został poprzedzony zastrzeżeniem „w ocenie powódki” (a nie jej pełnomocnika), a zatem nie jest to prywatne stanowisko radcy prawnego. Niezależnie od tego, że stosownie do art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta, należy zauważyć

, że przekazanie w piśmie procesowym stanowiska klienta na jego życzenie jest uprawnieniem i obowiązkiem radcy prawnego i w żadnym wypadku nie może wywoływać negatywnych dla niego konsekwencji. Natomiast odnosząc się do drugiego ze sformułowań (str. 6 pisma), wskazać należy, że jego szerszy kontekst nie wskazuje w sposób kategoriyczny na zarzut ingerencji strony pozwanej w treść opinii, a jedynie na uzasadnione podejrzenie takiej ingerencji wywołane stronnictwymi wypowiedziami biegłej. Konstrukcja zdania sugeruje zatem jedynie przypuszczenie, że opinię sporządzono w sposób stronnictwowy, co w połączeniu z przedstawieniem merytorycznej argumentacji wyklucza możliwość uznania sformułowania za przekroczenie granic wolności słowa i pisma.

Należy wreszcie przyznać rację Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w zakresie zwrócenia uwagi na cel świadczonej przez radcę prawnego pomocy prawnej, jaką stosownie do art. 2 ustawy o radcach prawnych jest ochrona prawna interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana. Warto mieć również na względzie wyrażoną w art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zasadę lojalności wobec klienta sprowadzającą się do obowiązku kierowania się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Radca prawny M. S., reprezentując swojego klienta, wyraziła w piśmie procesowym stanowisko, że opinia biegłego nie była sporządzona w sposób obiektywny. Bierność radcy prawnego w takiej sytuacji z dużym prawdopodobieństwem doprowadziłaby do oparcia rozstrzygnięcia sądu na dowodzie sporządzonym z naruszeniem zasady obiektywizmu, a jednocześnie rażąco niekorzystnym dla reprezentowanej strony postępowania. Czym innym jest wyraźne i głośne pomówienie innego uczestnika postępowania o zachowanie niezgodne z przepisami prawa, a czym innym rzeczowe, choć zdecydowane, poddanie w wątpliwość zachowania przez biegłego bezstronności, uzupełnione zarówno merytorycznymi argumentami, jak i skierowanymi wobec przeciwnika klienta zabiegami retorycznymi, będącymi nieodłącznym elementem usług zastępstwa procesowego. Gdyby zarzuty radcy prawnego M. S. były bezpodstawne i nieuzasadnione, a pismo koncentrowało się na kategoriycznie sformułowanych insynuacjach, Sąd dopatrzyłby się w jej działaniu przewinienia dyscyplinarnego. Taka sytuacja na kanwie niniejszej sprawy jednak nie miała miejsca.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że należy utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. z dnia 31 sierpnia 2023 o sygn. akt RD 109/23 o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ze względu na powyższe należało orzec, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych mając na względzie, że nie zostało wydane orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.